

Fény sugar

Évangeliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerk.: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza-Nőegylet
Megjelenik 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 28000 K, többes küldésnél 25000 K

Eredj el és legyen néked a te hited szerint. Máté 8, 13.

A te hited megtartott téged. Luk. 7, 50.

Mindkét kijelentést az Úr Jézus tette, az egyiket a pogány százasoknak, a másikat a bűnös nőnek. Két csudálatos kijelentés, melyből a kegyelemnek árja ömlik felénk. Rejtély, amire eszünk feleletet nem adhat, csak a szívünk sejti, érzi meg azt.

Hogy ment a százados az Úr Jézushoz? Egész hittel, tudva azt, hogy Ő néki hatalma van mindenre — „Uram, csak szólj egy szót!” Szívének egész bizalmát tárta ki az Úr előtt és Ő megadta néki kérését.

És a bűnös nő? Nem tartotta vissza az előítélet, az emberek kíváncsi, gúnyos, vagy haragos tekintete. Nem félt attól, hogy kiűzik, sírva könnyeivel öntözte az Úr lábait és a fejének hajával törle meg azt. Odament Ahhoz, Akiről tudta, hogy megbocsát és Akiről hitte — hogy hatalma is van ehhez. Bűnös szívének minden csepp vére odavitte őt Ahhoz, aki egyedül segíthet rajta. Teljes hittel ment, nem kételkedve. És nem csalódott. „A te hited megtartott téged” — szolt az Úr.

És ugyanakkor a farizeus megalégtetlenül maradt. A törvény betűi halottak. Életet nem adhat, csak az Úr. És ők nem őt keresték. Sötét szívvel, kételkedőn, boncolgatva hallgatták az Úr szavát és ugyanúgy mentek tovább. „Ki kételkedőn boncolja őt, annak válaszl nem ad.”

Vajjon annak a tudósnak, ki bírálgatva forgatja a Biblia lapjait, latolgatva, hogy melyik rész igaz, melyiket lehetne megtámadni, nyugodalmat ad? — Nem, az előtt a rejtély fedve marad. Pedig csak vékony függöny fedi el előle, de azt csak mennyei kéz lebbentheti félre.

A vallásosság megadja hát a lélek nyugalalmát? Nem, az csak máz, ami alatt a legrútabb érzések, szenvedélyek lehetnek. Az olasz briganti a templom előtt, onnét kijöve leszúrja társát. A zsidó kufárok a templomban kötik üzleteiket. A vallás maga nem ad nyugalalmat, a lélek az, ami annak a tartalmát megadja.

Mi az oka hát annak, hogy egyik mindent megkap, a másik semmit sem. Az egyik minden kérdésére feleletet kap, a másik üresen megy tovább? Amennyit hiszel, annyi a tied! Ha keveset hiszel, sejtéd azt, hogy Jézus, az Úr, Istennek fia és ha gondolod, hogy érted is hozott áldozatot, de nem vagy bizonyos benne, akkor olyan vagy, mint az a vízbefuló, aki látja maga előtt a gerendát a vizen, de nem mer belekapaszkodni, mert fél, hogy nem elég erős.

Ha mindent hiszel, minden a tied. Ha hiszed azt, hogy az Úr Jézus Istennek fia, akkor minden világos lesz előtted. Ha hiszed, hogy Ő azért jött, hogy a bűnös embereket megváltsa, akkor mindent tudsz. Ha elhitted, hogy azért jött, hogy téged megváltson, akkor nagyon boldog leszel, az üdvösség a tied. „A te hited megtartott téged.” Dr. F. M. d. t.

Egyetlenegy bált sem!

A farsang folyamán valamelyik napilapban egy úriasszony felszólította a most bálozó fiatal leányokat, hogy mondjon le mindegyikök egyetlen bálról, amelyre készült, s azt az összeget, amit arra költött volna, küldje el az árvízkárosultak javára. Jött is a felszólításra hamarosan 4—5 jelentkezés, de aztán mélységes hallgatás következett, úgy hogy ugyanannak a napilapnak a hasábjain többen is felsóhajtottak panaszosan, hogy olyan kevés leány volt hajlandó erre a kis áldozatra. Igen, a száz meg száz, sőt ezer meg ezer fiatal leány közül, akiknek neve a báli tudósítások rovatában hasábokat, sőt lapokat tölt meg egy-egy napilapban, 4—5 volt hajlandó egyetlenegy bált föláldozni, hogy ruhátlan, hajléktalan, szenvedő embertársain segítsen.

Ki mondja meg ezeknek a fiatal leányoknak, hogy nem egy bált kellene feláldozniok, mert ime, arra nem is képesek, hanem egész életüket oda kellene áldozniok Annak, aki odaadta magát áldozatul ő érettök? Ki mondja meg nekik, hogy az Úr Jézus szenvedett és meghalt értök, de nem azért, hogy ők minél több bált végigtáncolhasanak, mindaddig, míg fáradtan, testben és lélekben hervadtan be nem látják, hogy a boldogságot nem tudták az életökbe beletáncolni, hanem azért, hogy fiatal életüket hittel és bizalommal az Ő, érettök átszőgezett kezeibe téve, igazán boldogok legyenek és tudjanak boldoggá tenni másokat is? Igen, boldoggá, nem egy bál költségeinek az odaadásával, hanem egész életöknek alázatos, munkás, örvendező bizonyágtételével.

Istennek népe, megteszel-e mindent, hogy a fiatal leányok meghallják a nekik is szóló üzenetet: „Jójj a Jézus Krisztushoz!”?

Az imádság győzelme.

Finney Károly evangelistát használta fel az Úr a mult század első felében arra, hogy Amerikában csodálatos nagy lelki ébredéseket hívjon létre igehirdetésével. Finney rendkívül nagy jelentőséget tulajdonított az ébredések létrejötténél a hitből fakadó imádságnak. Az ébredésekről írott könyvében többek közt ezt az esetet is följegyezte:

Egy bizonyos városban már évek óta nem volt lelki ébredés. A gyülekezet úgyszólván feloszlott a fiatalabb emberek közt jóformán egy sem volt, aki megtért volna, s az egész városban minden dolgot a legnagyobb összevisszaságban folyt. Egyik félreeső városnegyedben egy öreg ember lakott, foglalkozására nézve kovács, aki annyira dadogott, hogy valósággal kín volt hallgatni. Egy délelőtt, mikor éppen egyedül dolgozgatott a műhelyében egyszerre annyira reánehezedett szívére a gyülekezetnek s a meg nem tért embereknek állapota, hogy valóságos rémület szállta meg miattok, úgy hogy kénytelen volt abbahagyni a munkát, az ajtót bezárni s a nap hátralevő részét imádkozásban tölteni el. Legközelebbi vasárnap fölkereste a lelkészt, s arra kérte, hogy hívjon össze egy konferenciát. Kis habozás után a lelkész hajlandó volt erre, de azt az aggodalmat fejezte ki, hogy senki sem fog eljönni. Az összejövetel helyét egy nagy magánházban tűzte ki. A megállapított estén annyian jelentek meg, hogy alig fértek. Egy darabig nagy csend uralkodott a teremben, mikor egyszerre csak az egyik jelenlevő könnyekbe tört ki s azt a kívánságát fejezte ki, hogy imádkozzanak érte. Egyik a másik után fejezte ki ugyanazt a kívánságát s végül kitünt, hogy a város legkülönbözőbb helyein mély büntudatra ébredtek az emberek és csodálatosképen mind-

nyáján arra az órára tudták visszavezetni lelkök első megmozdulását, amelyben az öreg kovács a műhelyében imádkozott. Nagy lelki ébredés lett a következménye ennek az órának. S így az öreg dadogó ember imádsága győzedelmeskedett.

Kezem az eke szarván.

Redern Hedvig.

Kezem az eke szarvára vetém,
S ott is hagyom,
Nem nézek hátra, jobbra, balra sem,
Húzómat barázdám célegyenesen,
A munka terhe, érzem, nem enyém,
S Ó hű nagyon.

Kezem az eke szarvára vetém,
De nem magam,
Tudom, saját erőm mit sem tehet,
Csak Véle megfeszítve élhetek,
Munkámon így a Lélek és remény
Pecséte van.

Kezem az eke szarvára vetém,
S bizton hiszem:
Az égi mag kikél az Úr előtt,
Ő ad reá áldott napot s esőt,
És százszoros gyümölcsöt látok én
A mennybe fenn.

S az Úr, kezem ekémről egykoron
Ha elveszi,
Én áldom és dicsérem szent kezét,
Hogy semmitérő földi eszközt
Használta itt, s hol várja égi hon
Őt fölviszi.

Ford. Vargha Gyuláné.

Mikor imádkozzunk?

1. Meghatározott órákban. A magános imádkozásnak is valami rendjének kell lennie, bizonyos szabályos időközökben kell történnie. Mint ahogy az étkezéssel bizonyos rendet tartasz, tégy úgy az imádkozással is. S akkor abban a bizonyos időpontban föl fog támadni benned az imádkozásnak a szükségérzete, lelked megszokja ezt a boldogító szokást, s szivedben megszólal a mennyei harangocská az imádság idejére.

2. A házi áhitatnak is legyen meg a megsabott ideje. Erre legalkalma-

sabb az étkezések rendszeresen visszatérő ideje. Mint ahogy a test, úgy a lélek is megkívánja a maga rendszeres táplálékát. Olvass a tieddel együtt egy részletet az Isten igéjéből, folytasd másnap ott, ahol elhagytad, s engedd, hogy imádkozásod a Szentírásból induljon ki. Az imádkozásnak ezek az órái nemsokára nélkülözhetetlenné lesznek a házadnépe számára.

3. Imaórákat is rendszeresen, megsabott időközben kell tartani. Az igehirdetésnek is megvan a maga ideje, az imádkozásnak is. Isten gyermekei számára lelki szükség, hogy imádságban egyesüljenek. S az eredmény nem a résztvevők számától függ, hanem attól, hogy mennyire tudnak eggyé lenni, s egyértelemben imádkozni. Máté 18:19.

4. Különös szükség ideje, különös imádság idejévé kell hogy legyen. Ha betegségek uralkodnak, ha családoknak rendkívül mély vizeken kell átmenniök, ha a könnyelműség nagyon lábra kap, ha Jézus tanítványai nagyon szorongattatnak és üldöztetnek, vagy ha itt vagy amott különösképen munkálkodni kezd a bűnbánatnak lelke, akkor az Isten népének, mint egy embernek kellene talpra állnia s ezeket a szükségeket buzgó imádságban az Úr elé tárnia. A szükség imádkozni tanít. S az ilyen imádkozás sok áldást hoz.

5. Minden időben szüntelenül. Akinek megvannak a maga imádkozó órái, aki úgy hozzászokott az imádkozáshoz, mint a munkához, csak az juthat el oda, hogy lélekben és igazságban és szüntelenül imádkozzék. Istennel való érintkezése állandóvá lesz. Minden munkája közben, otthon, az utcán, egyedül, társaságban, mindenütt és minden órában égni fog szive az Úr iránt való, s mindazokért való szeretettől, akikért hullott egykor Jézus vére. S aki

igy szüntelenül imádkozik, az barátja az Úrnak s a Megváltó barátságát tanúsít iránta, s kérésén és értelmén felül meghallgatja, Óh, milyen felséges ez!

Hauser Márkusnak:
„A kegyelmi trónjánál”
című könyvéből.

KÜLMISSZIÓ

Muria, a rablókapitány.

Gloyer misszionárius a következő indiai tapasztalatot mondja el:

Egy indiai faluban lakott Muria nevű rablóvezér. E vakmerő legény megizente nekem, hogyha a falujába merészkedek, akkor megtapasztalom majd az ő erejét. Amikor a faluba léptem, az utcán állt felfegyverzett rablóbandájával. Beszéltem neki az Úr Jézusról, Aki olyan gyenge volt miérettünk, hogy a „fejét lehajtván, kibocsátá lelkét”, és Aki olyan erős, hogy minden térd égen és földön meg kell, hogy hajoljon előtte, a rablóké is. Ekkor elém lépett Muria és felgyűrve ruhája ujját, a karján levő hegekre mutatott és mondta: „Nézd, ezek a hegek az én gonoszletteimnek a tanujelei, megmenthet az a Megváltó, akiről beszéltél, egy ilyen nagy bűnöst és megszabadíthat?”

— Erre így válaszoltam: „Megizentted nekem, hogy betöröd a koponyámat, megleheted, de előbb hallgass meg: Meg van írva az evangéliumról, hogy „Istennek hatalma az, minden hívőnek idvességére!” — Ekkor a férfi félrement és hangosan zokogott. — Évek mulva láttam a halálos ágyán, felült a fekvőhelyén és sugárzó arccal énekelte: „Jézus elfogadja a bűnösöket, engem is elfogadott.” Azután megmutatva a karján a hegeket mondta: „Senki sem tudja, hogy én milyen gonosz vagyok, de a bűneim megbocsáttattak.”

Ilyen csudálatos megtisztító ereje van Isten Igéjének.

Mit keres és talál a jóllakott és a szomjúhozó a Bibliában?

Egy fogadóban találkozott egy hindu és egy kínai. A hindu tudó brahman (pap) volt, aki jártas volt különböző tudományokban; a Bibliát is áttanulmányozta, anélkül azonban, hogy erőt és életet talál volna benne.

A kínainál fordítva volt. Ez egy ügyű, tanulatlan ember volt, de a szíve mélyén keresztyén, aki tisztában volt az örökkévalóság dolgaival.

A bölcs hindu tréfát akart csinálni, beszélgetni kezdett a kínaival és kérdezte: „Ki volt **Krisztus** fia? Mi volt a szövetségládában? — Amikor a kínai erre nem válaszolt, diadalmasan fordult a többiekhez mondván: „Milyen keresztyén ez? Hisz azt sem tudja, hogy mi van az ő Bibliájában!” A kínai azonban nem jött zavarba, hanem azt kérdezte: „Tudod te, hogy a bűneid megbocsáttattak?” „Ki tudná ezt megmondani az ítélet napja előtt?” — felelte a hindu, de a kínai folytatta: „Nem tudod? Akkor nem tudsz semmit sem a Bibliából”; és előhozva a Bibliáját egész sorát olvasta fel azoknak a bibliai helyeknek, amelyek a bűnbocsánat bizonyosságával foglalkoznak: János ev. 3, 16; I. Tim. 1, 15; I. János 1. r. 9. v. stb. Hogyan lehetséges ez?” kiáltott zavartan a hindu, aki még ilyeneket sohasem olvasott a Bibliából, mert hideg észszel és nem szomjúhozó szívvel olvasta.

A hívő kínai győzelmesen kiáltozott: „Te sokat tudsz, de nem hiszel; azért nem vagy te boldog. Én keveset tudok, de hiszem, amit tudok és ezért vagyok boldog.”

„Hinni” annyit jelent, mint Isten szavának igazat adni, az Ő szavára támaszkodni és az Ő Igéje által élni. — Az ember vagy hisz, vagy kétségbe kell esnie.

Gyermekeinknek!

Egy könyvről.

Egy drága könyvet ismerek,
Arról szeretnék szólni ma,
Bár ismerné minden gyerek,
E könyv neve: a Biblia.

E könyvből Isten hangja szól,
Oktat, nevel, tanácsot ad,
S mert szívünk mélyét látja jól
Minden bűnünkre rámutat.

Tükör e könyv, csak nézz bele,
S ha benne csúnya képet látsz,
A lelked az folttal tele,
Van rajta szeplő, s mennyi ráncz!

Látod: irigy vagy és hamis
Harag forr benned s ki-kitör,
S az engedtlenséged is
Hogy megmutatja a tükör!

De mélyebben is nézz belé,
S szemed ha jobban fölnyitod,
Egy fényes arc ragyog felé,
E könyvben ott él Jézusod.

Kitárt karokkal vár reád,
Siess felé, hisz elfogad,
Oh halld gyöngéd, hívó szavát,
Ólébe rejtse rád arcodat.

S szemed ha hittel rája néz,
Meglátod, Ő csodát mível,
A bűnbocsánat nála kész,
Mert megszerezte vérvél.

S mily kedves lesz most Bibliád,
Ha lelked benne elmerül,
Nem bánt többé, nem szúr a vád,
Csak Jézust látod egyedül.

Miről beszélgettek?

Tudjátok-e, hogy ki volt Filep?
Ha kikeresitek az Újtestamentomok-
tokban János evangéliumát, úgy
ott az 1-ső rész 44-ik versében ol-
vashatjátok, hogy az Úr Jézus egy
napon, amikor útban volt Galile-
ába, találkozott valakivel, akinek
azt mondta: „kövess engem.”
Az követte, megismerte az Úr Jé-

zúst és tanítványá lett. Ez volt
Filep. Ha azután tovább olvas-
sátok e történetet, úgy a 46-ik vers-
ben egy másik találkozásról olvas-
hattok. Ugyanis volt Filepnek egy
barátja, úgy hívták, hogy Natanael.
Ezzel a Natanaellel találkozik most
először Filep azután, hogy az Úr
Jézussal találkozott és az Úr Jé-
zusé lett.

Mit szokott az ember csinálni,
ha az ő barátjával találkozik? Öröm-
mel üdvözli és beszélgetni kezd
vele. Te is, ha találkozol barátaid-
dal, hasonlóképp cselekszel. Talán
hogy kezet fogsz vele, első, hogy
ujságoljad, megcsináltam a szám-
tan példám, kitaláltam, hogyan kell.
Vagy talán azt mondod: hallottad?
holnap vetítettképes előadás lesz
az iskolában, Norvégiát mutatják be,
eljössz? nekem már meg is van
a jegyem. — Az első, amit mon-
dasz az, ami neked akkor épen a
legfontosabb, ami téged örömmel
tölt el, foglalkoztat.

Filep is találkozik az ő barát-
jával, Natanaellel. Bizonyára sok
mondanivalója volna, az ország
bajáról, a rómaiakról, akik őket
most leigázva tartják. De nem e-
ről beszél, hanem halljátok csak
mit mond: „Aki felől irt Mózes és
a próféték, megtaláltuk a Názáreti
Jézust.” Ő az Úr Jézussal találko-
zott, megismerte, az Ővé lett és
hogy most ezután először találko-
zik barátjával, az néki az első,
hogy elmondja. Miért? Mert ő en-
nek örül és szeretné, hogy barátja
is vele tudjon örvendezni.

Tőled, ki ezt olvasod, vagy ta-
lán hallod és bizonyára jársz va-
sárnapi iskolába, most szeretnék
valamit kérdezni. Mikor vége a va-
sárnapi iskolának, miről beszél-

getsz? Örülsz-e azon, amit hallottál? Van-e csak egy szavad is arról, amiről ott szó volt? Nézd Filepet, ő Jézussal való találkozásáról jön és olyan természetes, hogy erről beszél barátjának. Figyeld csak meg magad, mi az első gondolatod, szavad a vasárnapi iskola után, a korcsolya-pálya, mozi, footballpálya stb. úgy téged akkor nem az Ur Jézus foglalkoztatott, nem ő rá figyeltél, nem az Ő utánna való vágy töltötte be szivedet. Pedig tudod-e, miért hozott Ő téged oda, hogy Vele találkozzál, hogy Hozzá mindig közelebb juthassál, hogy Ővé légy. Figyeld meg azért magad minden vasárnapi iskola után és gondolj Filepre!

Palika.

A táska ott lógott a hátán a kis Palinak, amikor haza ment az iskolából. Ő tudott legjobban énekelni és ugránozni az osztályban.

Most ágyban fekszik. Sápadt arcocskája lázban ég. A kék szemek tágranyiltak, ijedten keresnek valamit. A szüleinek úgy fáj a szíve, amikor látták ott feküdni csendesen az ő élénk kis fiukat. Az orvos torokgyíkot állapított meg. Erre még jobban elszomorodott a szülők szíve, hisz az egyetlen gyermekük! Az apa különben nem volt érzékeny természetű, nem hitt Istenben és a templomba sem járt.

A kis Pali nagyon ragaszkodott az apjához. Most is kérve csüngtek aggódó szemei az apján, mint ha ő adhatna neki levegőt.

Az apa a gyermek ágya szélén ült. Palika forró kis kezét az apja munkától kemény kezébe tette. „Szeretnél valamit, Palikám” — kérdezte. A kis fiú felelte: „Olvasnál fel, kérlek, apám.”

Az apja odaviszi a meséskönyvet. „Olvasd Piroskáról meg a farkasról, vagy Hamupipókérről?” Olvasott. A kis kéz végigsimította apja karját. „Ne ezt, apám!” „Hát

Hóféhérekét?” — „Nem, nem!” — „Palkó, te nem is tudod, hogy mit akarsz!”

A kicsi nagynehezen felül és odamutat az iskolatáskára, amely a széken fekszik. Az apa kiveszi a táskából a könyvet.

„Igen, igen!” — int a kicsi. Az Ujtestámentum volt. Egy pillanatig haboz az apa, hogy olvasson-e belőle? A kérő gyermekszemek látására olvasni kezd. A gyermeket nem lehet kielégíteni. „Még, még!” A félelem eltűnik az arcocskáról, béke költözik oda és örömlátszik azon, dacára a szenvedésnek. És az apa olvasott nap-nap után, a félelmes éjszakákon is. Olvasott, amíg a gyermekszemek békében lezáródtak. Palika meghalt.

És az apa olvasott tovább is, amikor a kérő gyermek már nem volt.

Igy segítette Palika az édesapját a legnagyobb kincs megtalálásához.

A levelező-néni póstája.

Kedves Gyermek! Most jó dolga volt a levelező-néninek. Sok kedves, rövidebb-hosszabb levélke érkezett mindenfelől, régiektől, újaktól egyaránt. Nagy meglepetést szereztek a szentgotthardi gyermekek. Egyik nap egy nagy és súlyos ajánlott levelet hozott a posta. Nem tudtam elképzelni, mi lehet benne. — Egy egész levél-gyűjtemény volt. — Nagyon örültem, kedves Gyermek, minden egyes cédulának. Örülök, hogy szeretitek a szép verseket, történeteket és remélem, hogy nem csak elmondani tudjátok azokat, hanem a viselkedéseteken is meglátszik már, hogy kis lapotokból sokat tanultatok. Ugy van-e? A rejtvényeket jól megfejtettétek. — Nagy szeretettel üdvözlök mindenkit,

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Febr. 15. Zsolt. 13. Isten gyermekeinek legnehezebb óráik azok, mikor úgy érzik, hogy az Úr elfelejtkezett róluk, s elrejtette előlük szent orcáját. Ezek természetesen csak próbák, mert hiszen valóságban nem feledkezik el az Úr az övéiről, s orcáját is csak akkor rejti el gyermekei elől, ha azok vétkek s még nem törtek keresztül a bűnbánatig. De mihelyt felébred a bűnbánat s oda hajtja őket a kereszt alá, azonnal megvilágosodik előttük az Úr orcája. Ha pedig nem a saját vétküktől, hanem a kívülről való nagy szorongatás érzetétől velök úgy, mintha Isten elfeledkezett volna róluk, jusson eszükbe a kereszten szenvedő Megváltó, akinek ezt a rettenetes gyötrelmet is át kellett értünk szenvednie (Máté 27: 46) s aki ebből a súlyos harcából is győzedelmesen került ki. (Luk. 23: 46.) A győzelem a miénk is, ha hit által Jézusba rejtőzünk.

Róm. 15: 25—33.

Febr. 16. Márk 14: 1—16. Milyen dicsőséges emléket állított maga Jézus Krisztus annak az asszonynak, aki, iránta való szeretetből indítatva, drága nárdusolajat töltött a fejére. „A mi tőle telt, azt tévé.” Megtesszük-e mindnyájan az Úrért azt, a mi tőlünk telik? Figyeljük meg jól, hogy Ő nem kíván többet, csak annyit, amennyi tőlünk telik, de azt joggal kívánja. S ez az egyszerű cselekedet az Úr munkatársává avatta azt a hívő asszonyt, mert ahol hirdették az evangélium, ott az ő cselekedete is hirdetik, s az ő cselekedetének emléke megtermékenyítőleg hat a lelkekre. Annál fájdalmasabb és elriasztóbb emléket állított föl a maga számára Júdás, aki elment, hogy elárulja az Urat. Pedig Júdás is a tanítványok közül való volt. Milyen intő példa ez a tanítványoknak! Róma 16.

Febr. 17. Márk 14: 17—31. Milyen nagy szeretet és hűség az Úrtól, hogy mikor tanítványait veszélyben látja, a bűn utjához látja közeledni, még az utolsó percben is figyelmezteti őket a közeli veszélyre. Ilyen figyelmeztetés volt Júdás számára az Úrnak reá vonatkozó megjegyzése. (18—21.) De Júdás már akkor tárt kaput nyitott szívében a sátánnak. Nem fordította vissza a bűn útjáról az Úr megtörtetett testére és kiöntött vérére előre való rámutatás sem. S ilyen szeretetteljes figyelmeztetés volt Péter számára is a hozzá intézett szó. Nála sem akadályozhatta már meg az elbukást, de helyet talált a szívében, hogy majd annak idejében erőt adjon neki a fölkelésre.

1. Móz. 1: 13.

Febr. 18. Márk 14: 32—52. Péter már a bukás felé közeledik, mikor ahelyett, hogy vigyázna és imádkoznék, elalszik, mikor Mestere a legsúlyosabb harcot vivja ott a Gecsemánéban, s elválna tanítványaitól a szeretetteljes együttérzést. Júdás pedig teljesen a sötétség hatalmába adta magát. Hozza az Úr ellen az ellenségek csapatját, s nem átalítja Urát és Mesterét csókkal árulni el. A leggonoszabb bűn gyakran ölti magára külsőleg a legtetszetősebb ruhát. „Csalárdabb a szív mindennél és gonosz az” mondja az ó-testamentomi próféta. (Jer. 17: 9.) Azért van mindnyájunknak új szívre szükségünk.

1. Móz. 1: 14—25.

Febr. 19. Márk 14: 53—65. Még fölbérelt, hamis tanúk sem tudnak más bűnt felfedezni Jézusban, mint az Ő messiástudatát. Ahelyett, hogy Jézus önmagáról való bizonyosságtételének és szent és csudálatos életének teljesen egybehangzó volt meggyőzte volna az embereket, hogy Ő csakugyan a megígért Messias, gyűlöletre ingerelte őket. Azért kellett meghalnia, mert Isten Fiának vallotta magát. Itt tünik ki a bűnnek rettenetes elváltó ereje, amely a nyilvánvaló igazság meglátására képtelenné teszi az embert. S a bűn épen ott tombol a maga legborzasztóbb vadságában, ahol ellenállnak Jézusnak, az Isten Fiának.

1. Móz. 1: 26—31.

Febr. 20. Márk 14: 66—15: 13. Milyen szomorú a Péter bukása! Péter ismerte és szerette a Megváltót, de nem ismerte eléggé önmagát s azért még magában is talált valamit, amit szeressen, amiben bizakodjék, a maga bátorságát, hűségét. Ezért kellett olyan nagyon megszegyenülnie. Pilátus nem ismerte Jézust, valószínűleg itt találkozik vele először, de Jézus magaviselete máris csudálatba ejti, s hajlandó volna Őt fölmenteni, ha az a saját érdekeivel nem ellenkezne. De nem mer ellenkezni a néppel, amely inkább Barabbást, a lázadót és gyilkost választja a szabadonbocsátásra, mint Jézust. Oh, háányszor választották azóta is az emberek döntő sorsfordulatoknál Barabbást Jézus helyett!

Zsolt. 93.

Febr. 21. Máté 4: 1—11. Jézus addig nem indult neki a földön elvégzendő nagy feladatának, míg a nagy ellenséget, az ördögöt meg nem győzte. Az ördög ugyanazokkal a dolgokkal csábítja Jézust, amelyekkel egykor az első emberpárt csábította: a testi kívánságok kielégítése („jó az a fa az eledelre” 1. Móz. 3: 6.), az emberi szemek előtt tetszetősnek a választás

(„kedves a szemnek“ I. Móz. 3:6.) s a földi hatalom és dicsőség keresése („kivánatos az a fa a bölcseségért“ I. Móz. 3:6.) De míg az első Ádám elbukott, a második Ádám, az Úr, győzedelmeskedett a sátán fölött. Sátán ma is ugyanazokkal a dolgokkal kísérti az embereket (I. Ján. 2:16.) s a győzelem ma is csak azoké, akik Krisztusban élnek.

II. Kor. 6:1–10; Máté 16:21–26; Zsid. 4:15, 16.

Febr. 22. Zsolt. 14. A balgatag ember azt mondja, hogy nincs Isten. Miért mondja ezt? Mert érzi, hogy ha volna, akkor neki mint halálra méltó bűnösnek kellene vele szembeállnia. Jobb hát tagadni Isten létezését és önmagával is elhitetni, hogy Isten nincs. De a balgatag és hitetlen ember tagadása megdönti-e a nagy igazságot, hogy Isten van. S elkerülheti-e Isten az, aki tagadja létezését? Nem, mert eljő az idő, mikor rettegve kell rettegnie az igaz Isten előtt. Nincs más menekvés csak az Urat hívni segítségül. „Isten elől csak egyetlen helyre menekülhetünk, magához Istenhez,” mondja egy kiváló német evangélista.

I. Móz. 2:1–15.

Febr. 23. Márk 15:14–28. Az emberi bűn és gonoszság minden alakban kitör itt a döntő órában Jézus elítéltesének és keresztrefeszítésének órájában. A lelkiismeretlen, gyáva önzésnek alakjában Pilátusnál, a durva, kegyetlen, állatias düh alakjában a csöcseléknél, a hideg közöny alakjában a Jézus ruháin osztózó római katonáknál. S a legvisszataszítóbb bűnök eme képviselői „számlálták Jézust a bűnösök közé.” S ezekért adta oda Jézus a maga tiszta, szent életét. Oh kifürkészhetetlen mélysége az isteni kegyelemnek!

I. Móz. 2:16–25.

Febr. 24. Márk 15:29–41. Legébe kiállóbb azonban mégis az irástudók és a farizeusok magatartása. Hiszen épen ők, akikre bizva volt az írásk magyarázata, akiknek ezekből kifolyólag legelsőbb fel kellett volna ismerniök Jézusban a megígért Messiást, épen ők voltak az igazi bűnszerzők, akik a népet is felbujtogatták. S most a kereszt alatt való lelketlen csúfolódásuk volt talán az az utolsó keserű csepp, amelytől túláradt Jézus szenvedéseinek pohara, s amely a leggyötrelmesebb felkiáltást csalta ki ajkairól. (34 v.) De épen ez a felkiáltás diadalt is jelent, mert azt jelenti, hogy Jézus fenéig kiitta a poharat, és nem csoda, ha mindjárt halála percében mutatkozik ennek a győzelemnek első gyümölcse, a pogány százados szavaiban.

I. Móz. 3:1–15.

Febr. 25. Márk 15:42–16:8. Jézus sirja elé nagy követ hengerítettek, de ez nem lehetett akadálya annak, hogy a fel-

támadott Úr kijöhessen sírjából. Jézus sirja előtt sokak számára most is ott van a hitetlenség köve, nem tudnak hinni Jézus testi feltámadásában. Mi ennek az oka? Az, hogy nem fogadták el Jézus halálát, mint az ő bűnükért is lefizetett váltságdíjat. Jézusban csak egy bölcs tanítót, szent életű embert látnak, nem pedig Isten Bárányát. Aki nem a megfeszített Krisztust keresi, mint bűneinek hordozóját, az nem találhatja meg a feltámadott Jézust, mint megigazítóját.

I. Móz. 3:17–24.

Febr. 26. Márk 16:9–20. Milyen nehezen hisznek még a tanítványok is Jézus feltámadásában, dacára hogy szemtanúk tesznek róla bizonyosságot. Szemökre kell Jézusnak hányania hitetlenségüket és keményszívűségüket. Fájdalom, ma is sok hitetlenséget és keményszívűséget talál az Úr a tanítványok közt is. Nem Jézus feltámadásában kételkednek, mert hiszen az abban való hit nélkül ma, a Szent-Lélek munkálkodásának idejében, már nem lehet valaki tanítvány, hanem kételkednek abban, hogy Krisztussal együtt ők is megfeszítettek és feltámadtak. Ez a kételkedés az oka, hogy nem tudnak úgy élni, mint akik nem élnek többé, hanem akikben Krisztus él.

I. Móz. 4:3–16.

Febr. 27. I. Kor. 1:1–17. A korinthusi gyülekezet sokféle kegyelmi ajándékot kapott az Úrtól, többek közt azt is, hogy örömmel tudta várni az Úr Jézus Krisztus megjelenését. De mégis van ellenük panasz az apostolnak. Az, hogy emberi vezetők szerint többfelé szakadoznak. Pedig ha a hitben és a tanításban megegyeznek, akkor a vezetők egységése nem lehet ok a szétszakadozásra... Arra kell tehát törekedniök, hogy egyértelembe és egységemeny legyenek, s ez akkor lehetséges, ha azt állítják a középpontba, ami a legfőbb, a Krisztus keresztljét.

I. Móz. 33:17–23.

Febr. 28. Máté 15:21–28. Jézus viszázatossító szava a kananeai asszonyhoz nem azt jelenti, hogy ne akart volna rajta segíteni, hanem azt, hogy látta, hogy az asszony hite nagyobb próbát is ki tud állani. Aláveti ennek a próbának azért is, hogy az asszony hite megerősödjék, s azért is, hogy például szolgáljon a kishitűeknek. Így teszi az Úr ma is gyakran próbára a mi hitünket, megolvasztja a megpróbáltatás tüzeber, hogy kiégjen belőle a salak s szilárdá és erőssé váljék. Ne csüggedjünk tehát, ha imádságaink azonnal meg nem hallgattatnak, hanem legyünk kitartók a magunk javára, másoknak segítségére s Isten dicsőségére.

I. Thess. 4:1–12. Luk. 10:17–20.

I. Ján. 2:12–17.

Vargha Gyuláné.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő.
„Fébé” Év. Diakonissza Anyaház Nyomdájának nyomása, Piliscsaba—Klotildtelep. Felelős vezető: Fekete Géza.